

Bitva u Slavkova

„Dědečku, včera v televizi lidé ve starodávných uniformách předváděli bitvu u Slavkova. A byl tam také Napoleon. Jak to, že se Francouzi dostali až na Moravu? A proč vlastně bojovali?“

„Víš, Jirko, slavný vojevůdce Napoleon chtěl ovládnout celou Evropu. Začal jako prostý voják a díky neobyčejnému nadání řídit boj to dotáhl až na hlavního velitele celé francouzské armády. To mu nestačilo, i když měl už za sebou řadu vítězných

bítev. Sám se prohlásil císařem Francie a sám si nasadil na hlavu císařskou korunu. Není divu, že se proti němu spojily Anglie, Rusko a Rakousko, aby překazily jeho dobytelské plány.“

„Na Moravě bojovali také Angličané?“

„Angličané neměli silnou armádu. Rusko a Rakousko dostaly od Anglie mnoho peněz, a za to měly vyzbrojit armádu, která by Napoleona porazila. Napoleon proto odložil dobytí Anglie a vydal se opačným směrem na území Rakouska. Obsadil Vídeň a rakouská armáda zamířila na sever na Moravu, kde se u Olomouce setkala s ruskou armádou a s carem Alexandrem I. Rakouské armádě velel císař František I. Také Napoleon byl císař, a proto se bitvě u Slavkova říká *bitva tří císařů*. Napoleon postupoval za Rakušany, přenocoval ve Slavkově a jako místo bitvy zvolil krajinu jižně od olomoucké silnice. Je zde několik návrší, odkud byl dobrý výhled. Napoleon obhlížel bojiště z kopce Žuráň, velitel spojenců, ruský generál Kutuzov, měl štáb na kopci Staré vinohrady. Ráno 2. prosince roku 1805 byla krajina zahalena hustou mlhou, ale náhle vyšlo nádherné rudé slunce – to Napoleon považoval za dobré znamení. Francouzská armáda byla výborně vycvičena. Rakouská a ruská armáda bojovaly statečně, ale jejich způsob boje byl už trochu zastaralý a jejich velitelé se spolu často neshodli. Francouzi měli 75 tisíc vojáků, spojenci 90 tisíc. Po začátku bitvy

se dařilo střídavě spojencům i Francouzům. Rozhodný okamžik nastal, když se armády utkaly v boji o návrší u obce Prace. Vojsko spojenců postupovalo proti nepříteli směrem dolů z kopce, ale náhle jim Napoleonovi střelci vpadli do zad. Bojovalo se na bodáky, muž proti muži, statečně bojovali Rusové, ale bylo mnoho padlých na obou stranách. Kolem poledne museli spojenci ustoupit.“

„A potom už se vzdali?“

„Vůbec ne, Napoleon i ruský car měli každý svou gardu, která je měla chránit. V carské gardě byli významní ruští šlechtici. Prudký útok Napoleonovy gardy smetl carské vojáky a zanechal po sobě mnoho mrtvých a raněných. Pak už spojenci jen ustupovali a prchali směrem na Hodonín. Po vyhrané bitvě získal Napoleon velkou část rakouského území a chystal se v dobytelské válce pokračovat. Na Prateckém návrší připomíná bitvu Mohyla míru a každý rok zde lidé s úctou vzpomínají na hrdinné bojovníky všech armád.“

